

РЕШЕНИЕ

№ 7595

гр. София, 05.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 16.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3412** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Жалбоподателят С. Т. П. чрез адв. М. оспорва Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 834/16.03.2024г. на Х. И. Х. –мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП. Твърди се незаконосъобразност на акта, неспазване на установената форма, липса на компетентност, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалните норми и целта на закона. Сочил, че резултатът от кръвното изследване не е бил наличен по време на издаване на акта, които проби са определящи, с оглед обстоятелството, че П. е оспорил резултата от теста. Изтъква се, че не се предвижда възможност за прилагане на ПАМ „временно отнемане на СУМПС“ при установяване на управление на МПС под въздействието на наркотични вещества или техни аналози, както и че „бензодиазепини“ не са наркотични вещества, тъй като не е посочено за кое от 36-те изброени в Наредбата за класифициране на веществата и растенията като наркотични е установеното. Моли за отмяна на процесната заповед. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, представлява се от адв. М., който поддържа жалбата и представя списък с разноски.

Ответникът – мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР редовно призван, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена на основание чл. 16 от АПК, не изпраща представител и не прави искане за конституиране като страна в процеса.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Със Заповед № 834/16.03.2024г. на Х. И. Х. –мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР спрямо жалбоподателя била приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1 б."б"от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС , но за не повече от 18 месеца. В заповедта е посочено, че бил съставен АУАН№ GA 1210969/16.03.2024 г. против жалбоподателя и било установено, че на 16.03.2024г. около 11, 33 часа в [населено място] управлявал лек автомобил Б. 318 , с табели с регистрационен номер СВ2312 ХР. При извършена проверка на водачът с тест за употреба на наркотични вещества, била отчетена положителна проба. Издаден е талон за медицинско изследване , връчен в 12.30 на 16.03.2024г. и с посочен срок от 45 мин за явяване в УМБАЛ „ВМА-София“. Съставен е и протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

По делото е представен протокол за сервизна проверка на DRAGTEST 5000 с валидност 12м., както и отчетения резултат. Приложени са докладни записки на полицейските служители.

Жалбоподателят е бил уведомен за процесната заповед на дата 16.03.2024г. Жалбата до съда е постъпила на дата 21.03.2024 г., поради което е и допустима.

От правна страна, съдът приема следното:

Жалба до съда е подадена от легитимирано лице, което се явява адресат на оспорения индивидуален административен акт, спазен е предвиденият в АПК преклузивен 14-дневен срок за нейното оспорване.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган – Х. Х. –мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП съгласно приложената Заповед № 513з-6400/07.07.2023г на Директора на СДВР , Заповед № 513з-5070/ 21.07.2015г. за преназначаване на Х. в длъжността младши автоконтрольор , длъжностна характеристика и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи. В този смисъл не се споделят възраженията на

жалбоподателя за липса на материална компетентност на издателя на акта.

Релевантно за делото е да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК, както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, респ. съдебния контрол за спазването на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. Б от ЗДвП.

При издаването на административния акт, противно на изложените твърдения в жалбата е спазена предписаната от закона писмена форма, както и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК. В същата се съдържат фактически и правни основания, както и установените обстоятелства, при които е извършено нарушението. Не се споделят възраженията, че следва в оспорения акт да се опише точното наркотично вещество и дали същото се съдържа в Наредбата за класифициране на веществата и растенията като наркотични, доколкото в тестовете са въведени кои групи наркотични вещества се изследват и всяка положителна проба за някое от тях е достатъчно основание да се приеме, че такова вещество е употребено. Не се споделят и твърденията, че е следвало да се изчака резултатът от кръвното изследване, който е определящ за обосноваване на извод относно шофирането след употреба на наркотични вещества и това е така, защото по делото липсват доказателства С. П. да е посетил лечебното заведение и да е дал биологичен материал за изследване. Наличието на талон за кръвно изследване, получено и подписано от нарушителя не е идентично с посещение на медицинското заведение и действителното предоставяне на проба. Данни за подобно поведение на водача липсват по делото и не са предоставени, въпреки указването на доказателствената тежест на жалбоподателя.

Не на последно място следва да се посочи и съдържанието на разпоредбата на чл. 171 ал. 1 т.1 б. „Б“ съгласно за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач в случаите на б. Б) : който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Именно тази предвидена в закона мярка е наложена на нарушителя, с което се оборват твърденията, че за това нарушение не

може да се наложи такава мярка.

В рамките на производството при доказателствена тежест на административния орган да установи по реда на чл. 171 от АПК фактическите обстоятелства, въз основа на които същият е издал оспорения административен акт същият стори това по убедителен начин.

Съдът намира, че от събраните в рамките на производството писмени доказателства по безспорен начин се установи, че на дата 16.03.2024 г. в [населено място], жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено с техническо средство и след издаден талон за медицинско изследване не е посетил болнично заведение и не е дал проба за такова изследване т. е. налице са всички изискуеми от закона предпоставки за издаването на заповедта за ПАМ. Следователно, с издаването на процесната заповед точно и стриктно е спазена целта на закона - да се възпрепятства шофиране на МПС от лица, след употреба на алкохол, с оглед защита на особено съществени обществени интереси - живота и здравето на гражданите и опазването на имуществото както на самите тях, така и на държавата и общините. Не се констатира нарушаване на правото на защита на жалбоподателя. При горните съображения, съдът с оглед цялостната проверка, която извършва за действителност и законосъобразност на оспорения административен акт, съдът приема, че същият не е нищожен, както и са спазени изискванията за неговата законосъобразност по чл. 146 от АПК. Същият е постановен от компетентен орган, в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с целта на закона. От изложеното по горе става ясно, че оспорената Заповед за ПАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби- чл. 171, т.1 б. „б“ от ЗДвП.

С оглед на всичко изложено по горе оспорването на заповедта за налагане на ПАМ е неоснователно и следва да се отхвърли. С оглед изхода на спора не следва да се присъждат разноси на жалбоподателя.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на С. Т. П. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 834/16.03.2024г. , издадена от Х. И. Х. –мл. автоконтрольор 02 група 01 сектор в Отдел "Пътна полиция" при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1 б. „б“ от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ:

